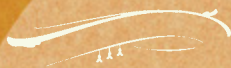

SUSANNA ALAKOSKI

TYTTÄREN- TYTÄR

SUOMENTANUT SIRKKA-LIISA SJÖBLOM

WSOY

SUSANNA ALAKOSKI

TYTTÄREN- TYTÄR

Suomentanut Sirkka-Liisa Sjöblom

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Kiitämme Ruotsin kulttuurineuvosto Kulturrådetia teoksen saamasta käännöstuesta.
Kiitos myös Taiteen edistämiskeskukselle kirjan suomennostyön tukemisesta.

Ruotsinkielinen alkuteos

Dotterdottern

© Susanna Alakoski 2023

First published by Natur & Kultur, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Suomennoksen © Sirkka-Liisa Sjöblom ja WSOY 2024

ISBN 978-951-0-45275-2

Painettu EU:ssa

*Perintö. Sininen kangaskassi.
Muutama pahvilaatikollinen irrallisia valokuvia,
suomalaisia urheusmitaleja ja kissakortteja.
Mitä hän näillä tekisi?*

VARHEMPI
AIKA

Hilda ja hänen lapsensa ja lastenlapsensa polveutuvat hartaan uskonnollisesta Sorolan suvusta 1500-luvulta. Hilda varttuu vauraalla maatilalla, missä pidetään karjaa ja viljellään maata, mutta hän joutuu jättämään turvallisen elämänsä, kun synnyttää rippipapilleen lapsen.

Hilda päätyy piiaksi entistä kotitaloaan muistuttavaan, mutta paljon köyhempään taloon, Rikkolaan. Siellä hän tutustuu ikätoveriinsa Helliin. Vuonna 1923 tytöt menevät yhdessä kysymään töitä Vaasan Puuvillatehtaalta, kansan suussa Pumpulilta. Elämä kohenee, tytöt saavat palkkaa, yhteisen hella-huoneen ja joskus myös vapaan sunnuntain. Hildan ja Hellin elinaikana Suomi käy neljä sotaa: sisällissodan, talvisodan, jatkosodan ja Lapin sodan. Hilda ja Helli ovat erilaisia. Siinä missä Hilda uskoo Jumalan johdatukseen, anteeksiantoon ja tuomioon, Helli uskoo ammattiyhdistysliikkeeseen. Siihen, että työläisten asemaa voidaan lakien ja sopimusten avulla parantaa. Ystävykset kinastelevat yhtenään, mutta läheiset välit säilyvät läpi elämän.

Pumpulilla Hilda tapaa komean montttöörin, Arvon. Hilda ja Arvo menevät naimisiin, ja heille syntyy kaksi lasta, Greta ja Jonni. Myös Jonni menee töihin Pumpulille ja tapaa siellä Lillin. Jonni ja Lilli saavat hyvin nuorina pojan ja jättävät hänet Suomeen, kun lähtevät tienaamaan rahaa Algot Johanssonin valmisvaatetehtaaseen Ruotsin Boråsiin.

Greta ei halua seurata äitinsä jalanjäljissä ja ruveta puuvillatehtaan työläiseksi. Sotienjälkeisessä Suomessa ei sitä paitsi

ole aviomiesehdokkaita eikä asuntoja, ei tulevaisuudennäkymiä ylimalkaan. Niinpä Greta lähtee veljensä tavoin Ruotsiin ja muuttaa Aili-ystävänsä luo Tukholmaan. Greta on kaksikymmentäkahdeksan ja haluaa nähdä maailmaa.

Tukholman valloittavat jazz ja rock. Töitä on tarjolla sairaaloissa ja tehtaissa. Greta menee töihin sairaalaan. Hän huvittelee ja jatkaa sitten matkaansa Lontooseen, missä työskentelee lapsenlikkana mukavassa intellektuelliperheessä. Lontoossa hän tapaa elämänsä rakkauden Henrin, joka myös on suomalainen. Pariskunta saa kolme tytärtä, Kathrinen, Ingridin ja Heidin. Perhe asettuu asumaan Norlannin Skellefteåhon, missä Algots Boråsista on tullut Algots Nord. Kun Henri odottamatta kuolee, Gretasta tulee oman äitinsä tavoin yksinhuoltaja.

Kathrinen Hilda-mumma on nähnyt pienten, yksinkertaisten puuvillakehräämöjen kehittyvän suuriksi tekstiilikonserneiksi. Kathrinen Greta-äiti puolestaan on kokenut tekstiiliteollisuuden menestyksen vuodet. Kahdeksankymmentäluvun taitteessa, Kathrinen käydessä lukiota tekstiiliteollisuus on jo ajautunut vaikeuksiin.

Kathrine haluaa jättää taakseen pikkukaupungin ummehtuneen ilmapiirin, nurkkakuntaisuuden ja raa'an seksismin. Hän aloittaa umpimähkäisen matkan, joka vie hänet Göteborgin suurkaupunkiin ja sieltä edelleen Eurooppaan. Matkasta tulee erilainen ja pitempi kuin hän ikinä saattoi aavistaa.

SKELLEFTEÅ

1975-1980

Suzi Q ja Modesty heiluttivat hiuksiaan ja kääntyilivät peilin edessä. T-paidat liukuivat ylös. Kumpikin ahmi kuvajaistaan. Hitsi, että mulla on pienet, Suzi Q sanoi ja työnsi rintansa esiin. Modesty käänsi takamuksensa peiliin päin ja tarkasteli näkyä olkansa yli. Suzi Q jauhoi purkkaa, puhalsi siitä pallon. Häinkin kääntyi tiiraamaan peffaansa.

Kunpa mulla olisi yhtä isot kuin sulla.

Helppo juttu.

Ai miten niin helppo?

Otetaan äidin uikkari.

Oukei.

Keittiössä on sakset.

Viveka leikkasi uimapuvun kupit irti, heilutteli niitä ilmassa ja työnsi ne Kathrinen paidan alle. Simsalabim! Kathrine kannatteli kuppeja käsillään. Tutki sivukuvaansa.

Mutta eikö nämä litisty?

Ei, jos täytetään ne pumpulilla.

Taas Kathrine kääntyili peilin edessä.

Äh, näytän ihan keskiaukeamatyöltä.

Jep, sä olet keskiaukeamatyttö ja mä olen kansikuvatyttö.

Mutta entäs silmänrajaukset, osaatko piirtää sellaiset?

Vecko-Revynissä on ollut ohjeita, istu ja sulje silmät.

Viveka avasi luomiväripaletin. Varjosti luomivaon beesillä ja luomen samppanjanvärillä. Silmän ulkonurkkaan hän tuputti tummanruskeaa. Hän perääntyi ja kehotti Kathrinea avaamaan silmät.

Vautsi, olet kuin suoraan Playboysta.

Playboysta?

Viveka nosti sormet pystyyn korviensa yläpuolelle ja työnsi huulet törrölleen. Pupunkorvat ja kauriinsilmät, tiedäthän. Tosi seksyä. Se on jutun juju. Sulje taas silmät. Viveka asetti siveltimen ripsien tyveen ja piirsi ohuen mustan viivan, jota levensi silmän ulkonurkkaa kohti.

Ripsaria saat laittaa itse.

Oukei.

Haluatko Jane-Hellen Pamelaa vai Jane-Hellen Jessicaa?

Pamelaa.

Kathrine suihkutti Jane-Hellen Pamelaa kaulaansa ja ran-teisiin.

Viveca suihkutti sitä myös rintojensa väliin.

Mitä sä teet?

Kuten äiti, kun ne lähtee Christerin kanssa tanssimaan. Viveka kurotti sängyn alle ja veti esiin muovikassillisen lehtiä. Fibbaneita, hän valisti, Christerin. Kathrine katseli Fib Aktueellt-lehtien kansia. Lukeeko sun äitikin Fibbania, hän kysyi. Viveka purskahti nauruun, ei äidit lue Fibbania, senkin torvi.

He menivät makaamaan lattialle ja kiskoivat farkut jalkaan. Käänsivät peffansa taas peiliin päin. Selkä notkolle, pyylly pystyyn. Polvi koukkuun, tissit esiin. Nyt lähdetään, Viveka päätti ja sujautti suuhunsa uuden päärynänmakuisen purukumin. Tässä, ota sinäkin, hän tarjosi ja puhalsi pallon.

He pyöräilivät pitkin Skråmträskvägeniä ja oikaisivat Sunnanan hautausmaan poikki. Kathrine hidasti vauhtia ja jäi jälkeen, koska ei voinut olla lukematta hautakivien tekstejä. Kons-taapeli Dan Bergström 1904–1934. Kauppias Arvid Andersson 1888–1944. Kathrine ei ollut osannut valmistautua siihen, miltä hänestä tuntuisi. Hän oli luullut, että tuntuisi hyvältä, kun isän haudalle vihdoin ja viimein saatiin kivi. Miten hän oli voinut

luulla niin. Eihän mikään enää ollut hyvin. Ei voisi olla, ei milloinkaan. Kauppa-apulainen Maria Karlsson 1925–1975. Perustusten tekijä A. E. Kjellin 1918–1973. Tule jo, Viveka huikkasi. Miten saatoinkaan olla niin naiivi, Kathrine ajatteli. Äiti oli istuttanut isän haudalle villasyreenin. Se eläisi siinä ikuisesti, ja villasyreeniä esiintyi sekä Suomessa että Ruotsissa. Hautausmaalta he olivat palanneet kotiin, missä he olivat jutelleet isän viimeisestä syntymäpäivästä ja syöneet karjalanpiirakoita. Pormestari Carl Öqvistillä, 1862–1922, oli hautausmaan korkein kivi. Tavalliset pulliaiset saivat tyytyä pieniin ja mataliin. Tullaan tullaan, Kathrine vastasi ja polki kovempaa, pyöräili Vivekan kiinni.

Hienostokaupunginosan kaduilla oli puiden nimet. Talojen eteen oli pysäköity Fordeja. Puutarhoissa solisivat suihkulähteet. Yhdessä talossa oli suihkulähde peräti keittiössä. Kato tuonne, Kathrine sanoi ja osoitti valkoista lohkotiilitaloa, niiden olohuoneessa on tekotakka! He kääntyivät risteyksestä toisensa jälkeen, kunnes tulivat Granstigen kakkoseen. Kathrine pysähtyi kahden auton tallin eteen.

Autotalli on suurempi kuin meidän olkkari.

Suurempi kuin meidänkin, vaikka myös me asutaan omakotitalossa.

Linda Burman avasi oven. Kathrine ja Viveka tarkastelivat riikinkukkokuvioista pitkää hametta. Avokaulaista puseroa, jonka vihreä väri sointui hyvin hameeseen. Voin esitellä teille taloa, Linda Burman sanoi aikuiskielellä ja meni edeltä sisään. Tuoksui uusilta seiniltä ja lattioilta. Yläkerrassa oli viistoja seiniä ja suuri kasvierkkeri. Keskikerroksessa oli ruskein ja oranssein sävyin sisustettu huippumoderni keittiö. Kathrine katse vaelsi tiskikoneesta jäätelökoneeseen ja korkeaan ruskeaan jääkaappiin, jonka vieressä jökötti saman sarjan ruskea kaappipakastin. Marmorikuvioiset työtasot. Vihreitä

keraamisia kynttilänjalkoja kukkamansetteineen. Kahvinkeitin ja vempele, joka oli ehkä kananmunankeitin. Keittiökerroksesta löytyi myös olohuone. Linda Burman avasi pitkän vaalean palmikkonsa ja letitti sen uudestaan. Kathrine ei ollut koskaan nähnyt kenenkään letittävän niin siististi ilman peiliä. Voi jukra, valkoiset muovitapetit ja valkoinen nahkasohva. Valkoruskeassa kirjahyllyssä oli kuvia upeista morsiuspareista. Yksi makuuhuoneista oli sininen. Suuri valkoinen vesisänky keskellä lattiaa, hörhelöpäiväpeitto ja hörhelöverhot. Toinen makuuhuone oli vihreä ja kolmas keltainen. Minkäväriset tapetit sä olisit valinnut, Kathrine kuiskasi Vivekalle. Seksikään punaiset varmaan, Viveka vastasi. Mä olisin valinnut räikeän pinkit, Kathrine supatti.

Kylpyhuoneita oli kolme, joka kerroksessa omansa. Kaikkia lattiaa peittivät kokolattiamatot. Kellarissa oli kodinhoituhuone. Sinne tänne oli aseteltu tuhkakuppeja. Bileet on takka-huoneessa, Linda Burman kertoi. Takkahuoneessa? Kathrine vilkuili ympärilleen. Missä sellainen oli?

*Ever and ever, forever and ever you'll be my spring
My rainbow's end and the song I sing*

Vihreä matto, vihreä sohvaryhmä. Avotakka. Ruskeat puuseinät. Peräseinällä metsätapetti. Viimeisellä porrasaskelmalla Kathrine liukastui ja lensi rähmälleen tanssilattialle. Voi paska. Uimapuvun kupit siirtyivät pois paikaltaan.

Mitä ne soittaa, Kathrine suhahti Vivekan kiskoessa hänet pystyyn. Onpa siirappista... Ollaanko me jouduttu pikku-aikuisten kemuihin... Kaikilla on pitkät hameet... ja kato, kündeilla on aikuisten paidat. Häivytyäänkö?

Me jäädään, voi tapahtua jotakin, Viveka vastasi ja vilkuili sivusilmällä yhtä valkopaitaa.

*Ever and ever, forever and ever my destiny
Will follow you eternally*

Saanko luvan?

Häh, et.

Kun valkopaita tarttui Kathrinea kädestä, Kathrine nykäisi vaistomaisesti omansa pois. Suzi Q ja Modesty eivät pitäneet kädestä. Silloin valkopaita kietoi kätensä hänen vyötärölleen ja puristi hänet itseään vasten.

*Take me far beyond imagination
You're my dream come true, my consolation*

Valkopaita tanssi lavatyyliin eräänlaisin joustavin marssiaskelein. Vasen jalka eteen, oikea jalka eteen. Kathrine yritti parhaansa. Notkisti hieman polvia, kuten oli jumppatunnilla oppinut. Hänen nenänsä hipaisi paidan kangasta. Se haisi pesupulverilta ja miesten hajuvedeltä. Vasen jalka: lyhyt askel vinosti eteen. Oikea jalka viereen. Kathrine yritti, mutta polvet kolaroivat, ja kun valkopaita odottamatta ohjasikin hänet vasemman sijasta oikealle, hän tunsu varpaat omiensa alla. Silloin poika pysähtyi kesken askeleen, ikään kuin kootakseen niin itsensä ja Kathrinen kuin seinät ja forever and ever -kappaleenkin. Kathrine jännitti reisiään, mutta tunsu vartaloiden ja polvien joutuvan entistä pahemmin epätahtiin. Tanssiminen valkopaidan kanssa oli kuin rämpimistä loskassa pissaisissa sukkahousuissa pääsemättä koskaan kotiin.

Kathrine tavoitteli Vivekan katsetta, mutta Viveka halasi vaaleaa valkopaitaa. Juuri ennen kuin Kathrinen valkopaita pyöreytti hänet ympäri, Kathrine ehätti nähdä, että Viveka ja vaalea aikoivat pussata. Kathrinen sydän teki jäniksenloikan. Eikö vaalean käsi suorastaan ollut Vivekan puseron alla? Jalat

tanssivat yhä nopeammin ja nopeammin. Polvet kolaroivat yhä pahemmin.

Viveka, häivyttään.

Me pysytään täällä.

Pyöränkumi oli puhki. Kathrine kyhjötti koivujen ja mäntyjien kanssa kesäsateessa. Häntä hytisi. Jäädäkö vai kävelläkö kotiin? Hän päätti kävellä. Oikaisi hautausmaan poikki. Tilallinen Erik Asplund 1887–1967. Gunnar Åströmin sukuhauta. Rakkaamme Maj Toresson 1890–1972. Päivät olivat kuluneet, tunnit. Toisinaan minuutit olivat tuntuneet loputtomilta. Edeltävän ajan muistelu teki kipeää. Päältä katsoen elämä näytti jo tavalliselta, mutta sisältäpäin se oli tyhjää. Eniten Kathrine kaipasi arkisia asioita. Aamuhalia. Nukahtamista kainaloon. Lupaa syödä karkkia, vaikkei ollutkaan karkkipäivä. Isän vaatteita, joita ei enää lojunut pyykkikorissa. Työhaalarin hajua. Sitä, kun isä pesi hikiset jalkansa vadissa. Kathrine pysähtyi haudalle, jossa lepäsi tehtailija Hugo Sundman 1860–1950. Kathrine olisi ollut valmis tekemään mitä tahansa kuullakseen vielä kerran, kun isä hyräili *Tom tom tom tom tom tom* raastaessaan porkkanoita keittiossä ja luullessaan, ettei kukaan kuullut.

Kanalgatanilla ajoi ohi pitkä pyöreälinjainen punainen auto, jossa oli valkoinen katto. Se kiersi bussiaukion ja palasi. Tultuaan uudestaan Kathrinen kohdalle se hiljensi vauhtia. Kathrine työnsi kädet taskuun, naulitsi katseensa kenkiin. Raggarit ovat varmasti kivoja, hän kuuli korvissaan isän äänen, mutta muista, ne kollit eivät ole sinua varten. Ajajan vieressä istuva mies veivasi ikkunan auki.

Onks märät jalat?

Sataa, jos et ole sattunut huomaamaan.

Kelpaako kyyti?

Ei.

Sua paleltaa.

Ei kauheasti.

Hyppää kyytiin nyt vaan, me heitetään sut kotiin.

Vettä valui tukasta, tippui poskille, tippui t-paidalle. Lätäköitä, jalkakäytävän reunassa purosia. Kaukaisesta ukkospilvestä leimahtelivat salamat. Kathrine näki mielessään nousevansa kyytiin. Näki miehen lukitsevan nopeasti oven. Näki auton ajavan syrjäiselle ladolle. Kädet raahasivat häntä. Hänen jalkansa potkivat. Lehmänkusi haisi. Hänet painettiin lahoa lat tiaa vasten. Kädet riisuivat hänen housunsa, kiskoivat paidan pois. Päästäkää minut, hän kiljui, päästäkää. Kädet peittivät hänen suunsa ilmastointiteipillä.

Tuulenpyörre riepotti häntä. Ukkonen jyrisi. Sydän läpätti kylkiluita vasten. Tiedän mitä mieltä olet, anteeksi isä. Jos kysyisin Vivekan muka-isältä, hän sanoisi, että ne jannut ovat varmasti ihan tavallisia miehiä. Kathrine hyppäsi takapenkille samalla hetkellä kun salama roiskaisi taivaalle valkoisen juurakkonsa.

Granstigeniltä, mistä hän oli tulossa, oli lyhyt matka Falkträsketille. Falkträsket sijaitsi lähellä Falkbergetiä. Tuntui kummalliselta, että Kathrine oli tanssinut takkahuoneessa tosi lähellä paikkaa, missä isä oli kuollut. Koska päivä oli ollut niin omituinen ja iltakin tylsä ja kummallinen, Kathrine päätti ruveta kirjoittamaan ajatuksiaan muistiin. Hän mylläsi lipastonlaatikkoa ja löysi etsimänsä, kirjan, jonka mustissa kansissa oli punaisia kukkia ja jonka Vaasan-mumma oli lähettänyt hänelle kolmetoistavuotislahjaksi. Oikeastaan se oli muistokirja, mutta nyt siitä sai tulla muistiinpanokirja. Ensimmäiselle sivulle mumma oli liimannut kuvitetun Suomen kartan. Pohjoisessa näkyi poroja ja joulupukki. Kuusamossa perhokalastaja. Kajaanissa uljas hirvi. Lapualla tukinuittoa. Jyväskylässä sauna. Kathrine katse pysähtyi Olavinlinnaan. Savonlinna, isän syntymäkaupunki. Kathrine muisti, että isä oli nostanut sohvapöydälle valokuvalaatikon ja he olivat jutelleet isän lapsuudesta. Siitä,

että isä oli syntynyt kylmässä huoneessa vain muutama vuosi ennen Suomen talvisotaa, samana vuonna kuin Elvis Presley. Kathrine ajatteli isänisää, jota ei ollut ikinä tavannut mutta jonka tiesi kuolleen merellä Helsingin ja Rostockin välillä. Hän käänsi sivua.

*Kolme sanaa sinulle,
ole ystävä minulle.
Susanne Forslund*

*Ilo, onni ja rauha,
pata, kirnu ja kauha.
Ne Jumala sinulle suokoon
ja nätin pojan rinnallesi tuokoon.*

*Ystäväsi
Pia Burmark*

Kathrine lehteili ensimmäisille tyhjille sivuille kirjan puolen-
välin jälkeen. Ajatukset hapuilivat. Kuinka aloittaa. Missään ta-
pauksessa hän ei halunnut kirjoittaa »Rakas päiväkirja», koska
silloin olisi kirjoitettava joka päivä ja kauniisti. Heidi ja Ingrid
yrittäisivät varmasti lukea. Ja kääk, entäs jos äiti. Ehkä pitäisi
käyttää salakieltä. Koska jos kirjoitti päiväkirjaa, sille kuului
uskoa sisimmät ajatuksensa. Keneen oli ihastunut. Ketä inhosi.
Ketä kadehti. Sellaisia juttuja. Mutta mitä saattoi kirjoittaa, ellei
ollut ikinä ollut pihkassa. Toistaiseksi Kathrine oli pussannut
vain Mick Jaggeria seitsemännen luokan kouludiskossa, eikä
hän ollut varsinaisesti ollut pihkassa, koska kun poika oli myö-
hemmin kulkenut koulussa ohi, Kathrinen ruumis ei ollut tun-
tunut nuoskalumelta eikä lyijyltä eikä hänen sydäntään ollut
lävistänyt hiilihanko. Hän ei myöskään halunnut inhota ketään

poikaa, kuten muut tytöt tuntuivat inhoavan, ja koska hän usein, oudolla tavalla salaa ihaili kadehtimiaan ihmisiä, hän ei voinut kirjoittaa siitäkään. No, menköön syteen tai saveen. Tällä kesälomalla hän ryhtyisi kirjoittamaan muistiinpanoja.

Muistiinpano

17. heinäkuuta 1976

Olin bileissä. Sain kyydin joiltain raggareilta isolla punavalkoisella autolla. He toivat minut kotiin. Kummallista kyllä mitään kummallista ei tapahtunut.

Kathrine tarkasteli tekstiä. Kaikki, mitä aivot olivat ajatelleet. Kaikki, mitä ruumis oli tuntenut. Miten kirjaimia saattoi tulla näin valtavan vähän. Oli ukonilma, hän lisäsi, jotta niitä tulisi lisää. Sitten hän sammutti valot. Seinän läpi kuului äidin kuorsaus. Kathrinen mielessä pyöri valtavasti kuvia. Omakotitalojen suihkulähteet. Hautakivet. Vesisänky. Takkahuone. Taas hän sytytti valot. Miten asioita kerrottiin, miten? Hän yritti uudestaan.

Me asumme Ruotsissa, mutta olemme Suomesta. Suomi on paskamaa. Äiti laukoo suomalaisia paskatotuuksia. Hän nimittää kaneja ja kissoja naisansoiksi, mutta on silti ostanut undulaatin. Äidin mukaan se on ainoa lemmikki, jota voi pitää, koska siitä ei ole juurikaan vaivaa. Heidi ja Ingrid ovat antaneet sille nimeksi Kultasulka. Minun mielestäni undulaatit ovat yhtä turhia kuin kissat ja kanitkin ja Kultasulka on typerä nimi. Hyvää yötä.

PS Viveka jäi sinne bileisiin.

Minä = ei koskaan enää bileitä hienoissa omakotitaloissa.

»KIIHKEÄN ROMAANIN LAUSEET
PURSUAVAT ELÄMÄÄ JA MELKEIN LÄHTEVÄT
LENTOON SIVUILTA.»
- M-MAGASIN

1970-LUKU. Kathrine tuntee olevansa elossa mutta samaan aikaan kuollut. Isänsä poismenoa sureva tyttö on varma vain yhdestä asiasta: hänestä ei ikinä tule tekstiilityöläistä. Äiti Greta puurtaa yhä Algots Nordissa ompelijana keskellä tekstiiliteollisuuden kriisiä.

Kathrinea eivät tehtaiden naisten ongelmat kiinnosta. Hän jättää taakseen kotinsa, Hilda-mumman, suomikuvioiset pussilakanat ja suomalaistotuudet. Skellefteån viinanhuuruiset kemut ja kourivat kädet vaihtuvat Göteborgin suurkaupungin boheemeihin kapakoihin ja Euroopan valtateihin.

Tyttärentyttö on naisten työtä, elämää ja ystävyyttä kuvaavan Pumpulienkeli-sarjan kolmas osa.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-45275-2